



## Laetitia Griffith: 'Het leven is niet altijd halleluja'

**Aan de droomcarrière van Laetitia Griffith (40) lijkt tijdelijk een einde gekomen. Na het verlies van een zetel bij de gemeenteraadsverkiezingen raakte de VVD twee wethouders in het Amsterdamse gemeentebestuur kwijt. Na 16 jaar heeft de hoofdstad voor het eerst weer een links college met PvdA en GroenLinks. Voor lijsttrekker Griffith is het verlies heel teleurstellend. 'Mijn ambitie was gelijk blijven of een zetel erbij. Verliezen is nooit leuk. Ik had graag gewonnen. Maar ondanks het verlies zijn we in Amsterdam nog wel de tweede partij. Omdat GroenLinks niet met de VVD in het college wilde, is het zo gelopen.'**

Interview: Wil Merkies  
Foto: Maureen Mulders

**B**ij haar onverwachte komst vanuit Den Haag naar Amsterdam beloofde ze na de verkiezingen bij verlies van het wethouderschap de belangen van de stad in de gemeenteraad te behartigen. Lodewijk Asscher (PvdA) en oud Tweede Kamerlid Marijke Vos (GroenLinks) kunnen erop rekenen dat hun beleid de komende vier jaar (?) vanuit de oppositie kritisch door Griffith wordt gevolgd. Voorlopig ziet het er naar uit dat ze haar belofte waar maakt. Ze wees het aanbod om in Den Haag voor de VVD als wethouder aan de slag te gaan heel beslist af. Ze was graag doorgeslagen als wethouder Economische Zaken en Financiën waarvoor ze acht maanden geleden de Tweede Kamer verliet. 'Als je aan het stuur zit, kun je invloed uitoefenen. Besturen biedt mogelijkheden om beleidspunten uit te voeren. Amsterdam is een dynamische en energerende stad op veel verschillende vlakken. In de afgelopen acht maanden heb ik geleerd hoe je economisch en financieel de stad bestuurt. Je moet erin groeien. Daarnaast was het ook heel leuk om als lijsttrekker de

wijken in te gaan. Jammer dat we hebben verloren. Ik had het anders gewild maar het leven is niet altijd halleluja. Je moet ook tegenslagen kunnen incasseren.'

De overstap van het Haagse Binnenhof naar Amsterdam is haar goed bevallen. 'Als volksvertegenwoordiger controleer je de regering en als wethouder bestuur je de stad en dat vond ik een verrijking. Amsterdam is een bijzondere stad en de bewoners zijn niet op hun mondje gevallen. Het was moeilijk om me in acht maanden tijd in te werken in de verschillende dossiers. Ik kwam binnen aan het eind van de rit en heb me niet zoals collega-bestuurders in alle rust kunnen inwerken.'

Er was kritiek op haar dat ze te weinig dossierkennis zou hebben. Was dat niet zuur na al die Haagse lof en de verkiezing tot talentvolste Tweede Kamerlid door de media? Fel: 'Onzin, grootste onzin. De begroting en de voorjaarsnota werden probleemloos aangenomen en ik kreeg veel complimenten voor het snelle inwerken.' Ze maakte werkweken van 70/80 uur. Lacht: 'Ik ben 10 kilo afgevallen.' Ze kan zich goed voorstellen dat vrouwelijke bestuurders met een gezin nogal eens afhaken. 'Het is keihard werken.' Solidariteit met collega's heeft ze hoog in het vaandel. Ze herkent zich dan ook niet in uitspraken van vrouwelijke Tweede Kamerleden die in *Vrouwen op het Binnenhof* van Wouke van Scherrenburg klagen over de onderlinge sfeer. Ik heb de solidariteit dwars door de partijen heen als heel plezierig ervaren. Als mijn partij een ander standpunt innam, besprak ik dat met collega's. Ik liet ze niet vallen, maar het partijbelang ging even voor.'

### Suriname

Griffith kwam in 1987 als 21-jarige na het behalen van het vwo-diploma vanuit Paramaribo naar Nederland. Ze studeerde Nederlands recht aan de VU. Werd in 1993 juridisch medewerker bij het Ministerie van Justitie en in 1995 secretaris van mr. Docters van Leeuwen, de voorzitter van het college van procureurs-generaal. Werkte vervolgens als senior juridisch medewerker bij het directoraat-generaal Rechtshandhaving en als senior-beleidsadviseur bij de directie Opsporingsbeleid. In 2003 werd ze Tweede Kamerlid en in 2005 wethouder in Amsterdam en lijsttrekker VVD voor de gemeenteraadsverkiezingen. Griffith heeft vier zussen en haar vader was een bekend voetballer in Suriname. Ze

heeft het nooit moeilijk gevonden om als vrouw in een politieke mannenwereld te werken. Ook als wethouder van Financiën voelde ze zich als een vis in het water tussen de prominenten uit het bedrijfsleven. Met hetzelfde gemak bewoog ze zich ook tijdens de verkiezingscampagne in de Amsterdamse wijken onder de mensen. Het verbaast haar niet dat Surinaamse vrouwen het best erin zijn geslaagd hun achterstand weg te werken. Ze hebben volgens het Sociaal Planbureau het vaakst een baan (58%). Zelfs meer dan autochtone vrouwen (56%). Bijna 20% van de Surinaamse en Antilliaanse meisjes gaat naar de havo of vwo. Van de autochtone meisjes is dat 35%.

Griffith: 'Ik en veel andere vrouwen hebben van huis uit meegekregen dat je een zelfstandig leven moet leiden. Als je niet werkt dan heb je geen inkomen. Een baan geeft zelfstandigheid en onafhankelijkheid ongeacht achtergrond of opleiding. Of je nu universitair of voor de verpleging hebt gestudeerd. Dit geldt dus niet alleen voor de hoger opgeleiden.'

Kijkt om zich heen in haar ruime wethouderskamer. 'Ik kan niet functioneren als er geen schoonmakers, vuilopalers of chauffeurs zijn. Maar ik zal niet zeggen dat alle vrouwen moeten werken. Dat hangt af van de individuele situatie. Ik ken een vrouw die twee geestelijke en lichamelijke gehandicapte kinderen verzorgt. Zij kan niet werken, maar wie het wel kan moet dat ook doen.' De wethouderskamer op de vijfde verdieping van het stadhuis met riant uitzicht over de stad moet ze binnenkort verlaten. Benadrukt dat ze met veel plezier heeft gewerkt en in korte tijd verschillende bedrijven binnen haalde. 'Amsterdam en de regio zijn een trekpleister voor buitenlandse bedrijven. We zijn blij als ze komen maar we moeten er voor zorgen dat ze ook blijven. Als ik bedrijven bezoek, vraag ik altijd: wat doen jullie voor jongeren en voor stageplaatsen?'

Griffith is positief over de campagne om Amsterdam ook in het buitenland te promoten. 'Dat is hard nodig omdat we op de internationale lijst zijn gekelderd.' Maar ze waarschuwt voor de concurrentie van steden als Barcelona en Berlijn die niet stil zitten. 'We moeten niet vergeten dat ook andere hoofdsteden hard werken aan hun promotie. Maar niet alleen de overheid moet zich inzetten ook de inwoners horen zich als ambassadeurs gedragen. Zij moeten gasten het gevoel geven dat ze welkom zijn in onze stad. Ik ben blij dat de horeca, waar het nogal eens mis gaat, nu zelf aangeeft dat ze het slechte imago wil verbeteren. Zij hebben besloten om het personeel te trainen in gastvrijheid.'

De voorlichtster die bij het gesprek aanwezig is, kijkt op haar horloge. Het gesprek moet worden afgerond. Het is tijd dat de wethouder zich klaar maakt voor het werkbezoek bij een Chinees bedrijf in Amsterdam zuidoost. Nog even een vraag op de valreep: Hoopt u na de landelijke verkiezingen in 2007 op een ministerspost? Kortaf: 'Ik ben net beëdigd als gemeenteraadslid, maar dromen blijven.' ■

## Groots, meeslepend en heel concreet

**Er zijn veel mensen die de wereld graag willen verbeteren, zolang anderen maar het werk doen. Ideeën-lanceerders, leider-schapsambitieuzen en partijaanvoerders in spé zijn er tegenwoordig in overloed. Maar mensen die samen met anderen, vaak tegen de mode in, iets werkelijk van de grond helpen tillen, lijken dan vaak schaarser. Toch is dat optisch bedrog.**

Tekst: Godelieve van Heteren,  
Tweede Kamerlid PvdA  
Foto: Roel Rozenburg

**I**n de politiek kom je natuurlijk beide typen tegen. Als je echter een zwak hebt voor de loyale doorzetters die er niet vies van zijn zelf ook de handen uit de mouwen te steken, mensen die ook blijven aanpopen als de camera's niet draaien en er geen spotlight op hen staat, loop je die ook in ruime mate tegen het lijf. Gelukkig maar. Zo organiseerden we bij mijn partij de Zorgtoeslag Inloopdag, een initiatief dat ontstond toen men merkte dat een miljoen mensen hun zorgtoeslag formulier niet op tijd had teruggezonden. De gaten vielen juist in de buurten met veel ouderen, met mensen met wisselende baantjes, die moeite hadden met de papierzooi. Vaak dus precies ook de mensen voor wie de zorgtoeslag eigenlijk het hardst bedoeld was. Enthousiast hielp een schare vrijwilligers mee de bureaucratie te tackelen. En natuurlijk werd er tegelijkertijd gepraat over de zin en onzin van die hele zorgverzekeringsoperatie. Het zorgtoeslagformulier werd zo

symbool voor een veel breder, kritisch debat. Want in de aanloop naar deze concrete actie lieten veel vrijwilligers zich veel fundamenteler uit over waarom ze zich voor de actie wilden inzetten. Vaak kwam dat erop neer dat men geen samenleving wil waarin het geluk en de zo vaak geprezen 'keuzevrijheid' van de helft van een bevolking moet gaan over de ruggen van de andere helft.

Kijk, dat is dus de politiek waar ik nog steeds van houd. Er is een groot verhaal: we willen een solidaire wereld. En er is een concrete actie; een simpele handeling die zegt: we laten mensen niet in de blubber zakken. En na drie jaar werken in het parlement heb ik duizenden mensen op het netvlies die zo nog in het leven staan. Groots, meeslepend en toch heel concreet.

Die mensen met hun verhaal en inzet in beeld te houden, helpt tegen de prietpraat, de 'Spelerei', en de foute trips van foute ego's die het publieke en politieke debat zo vaak domineren. Want natuurlijk zijn ze er nog. De mensen die nog wel wezenlijk kwaad worden over de onverschilligheid en onderlinge angst die welbewust wordt gekweekt. De mensen die zich niet neerleggen bij verloedering, verruwing of verkrachting van onze rechtsstaat. Mensen die in opstand komen tegen de voedselbanken, Schipholbranden, of het uit de rails lopen van jongeren. Heel vaak zijn het vrouwen, deze stille strijders. Zoals de schoonmoeder van een van de Schipholbrand-betrokkenen. Die haar woede omzette

in concrete actie en een website begon. Om de waarheid over wat zich in die cellen afspeelde boven water te krijgen. Groots, meeslepend en heel concreet. ■

